

DOPIŠ PRO TEBE

1/82

ROZUMÍTE SVÉMU DÍTĚTI?

PROČ TO NĚKDY NEKLAPE?

Mnozí rodiče uvažují o tom, jak připravit dítě do života, aby bylo šťastným a užitečným členem společnosti, vážilo si samo sebe a získalo úctu druhých. Většinou je výchova těžká proto, že RODIČE SAMI NEMAJÍ DUCHOVNÍ A DUŠEVNÍ ROVNOVÁHU. Pak ovšem své dítě k vyrovnanosti ani vést nemohou. Ještě častěji mají rodiče obtíže s dětmi proto, že JEJICH POTŘEBY NECHÁPOU, a tak se s nimi nemohou nikdy duševně setkat.

MLADÝ ČLOVĚK NENÍ OD PŘIROZENOSTI TVOR
SPOLEČENSKÝ

Spíše naopak. Chce být sám sebou, chce vzbuzovat pozornost. Reaguje spontánně a nedá se ovlivnit mravy a zvyky společnosti. S těmito reakcemi musíme počítat, i když mladý člověk nemá o těchto souvislostech ani tušení. Vychovat mladého člověka je nesmírně těžké. Musíme MÍT PRO MLADÉ POCHOPENÍ A POZNAT TO, CO POTŘEBUJÍ K SPRÁVNÉMU ROZVOJI.

VÝCHOVA CHARAKTERU A ZÍSKÁVÁNÍ VĚDOMOSTÍ

Své rodičovské poslání splníme nejlépe, seznámíme-li se s výchovnými problémy a získáme přesný a podrobný obraz o bytosti mladého člověka, o jeho okolí a o psychologických vlivech, které na něho působí. Nesmíme zaměňovat výchovu charakteru s pouhým sdělováním vědomostí. Výchova charakteru znamená, že vedeme dítě k tomu, aby VIDĚLO POCTIVĚ A POZITIVNĚ SVÉ PROBLÉMY, aby se v něm probudil SMYSL PRO DOBRO, PRAVDU A KRÁSU, aby VYROSTLO V OSOBNOST.

JAK SE STÁVÁ ČLOVĚK OSOBNOSTÍ?

Člověk se stává osobností, když své myšlení, citění a konání zaměří k jasnému životnímu cíli a plní požadavky svého stavu. Dosažení tohoto ideálu závisí na tom, JAK PŘEKONÁVÁ KONFLIKTY, nebo se jim aspoň vyhne. Útočnost, nečestnost, proľhanost, nestydatost, nafoukanost, trucovitost, lhosejnost, ctižádost, zbabělost a rýpavost je jen malý výběr nesčetných chyb, které brání rozvoji osobnosti. Jsou to známky infantilismu, tj. toho, že se ČLOVĚK VE SVĚM VÝVOJI ZASTAVIL, a zároveň to znamená, že není schopen se zapojit do společenství.

NUTNOST ŽÍT DOBRĚ VE SPOLEČENSTVÍ

Chceme-li z dítěte vychovat dobrého člena společnosti, musíme je chránit před zakrněním, jinak bude břemenem pro sebe i pro společnost. Dále musíme obnovit zdravou duševní rovnováhu tam, kde zjistíme, že dítě není schopné se do společnosti zapojit. Výchova v nejranějším dětství rozhoduje o pozdějším úspěchu a štěstí dítěte. TĚMĚŘ VŠECHNY NEURÓZY POCHÁZEJÍ Z TOHO, ŽE SE ČLOVĚK V DĚTSTVÍ NENAUČIL ZAPOJOVAT DO SPOLEČENSTVÍ. Obvykle se příznaky této neurózy nepoznají hned, často se považují za neškodnou přecitlivělost. Pak tento zjev nepozorovaně roste a jeho tragika se ukáže později, až duševní a duchovní rovnováhou otřese náhlý a silný otřes.

ČEHO SI MÁME VŠÍMAT?

Vedou-li rodiče děti v rozhodujících letech dobře, chrání je nejlépe před životním zklamáním a selháním. Všimějme si: hraje si dítě raději samo než s ostatními? Trucuje? Poslouchá neochotně? To jsou varovné signály, prozrazující konflikt. Podceňujeme-li a neodstraníme-li včas příčiny, VYROSTE KONFLIKT V KOMPLEX, který zablokuje svobodný rozvoj mladého člověka a brání, aby se z dítěte vyvinula ZDRAVÁ OSOBNOST.

JAK ROSTE DĚTSKÁ OSOBNOST?

Mnoho rodičů si s výchovou dětí neví vůbec rady. Buď nechají dítě svému osudu, nebo despoticky vyžadují absolutní poslušnost.

Za tvrdými obviněními mladého člověka se často skrývá zoufalá prosba rodičům nebo vychovatelům, aby mu pomohli, aby ho nenechali zahynout. Proto se musí vychovatel snažit

objevit nové možnosti, jak mladému člověku pomoci. A to dovedou jen kvalitní vychovatelé. Ne v inteligentní péči o zlidštění dospělých, ale v láskyplné, cílevědomé péči o rozvoj mladého, nevyzrálého a bezradného člověka v kvalitní osobnost – v tom spočívá úkol vychovatelů. To ovšem předpokládá partnerský vztah mezi vychovatelem a vychovávaným.

V ČEM JE PODSTATA PARTNERSKÉHO VZTAHU?

Už německý výraz »er-ziehen« naznačuje, že podstata tohoto vztahu spočívá v přitažlivosti. Výchova znamená přitahovat mladého člověka vlastní osobností, i když někdy ještě nechápeme jeho vlohy a reakce; špatný vychovatel se snaží přetvořit mladého člověka násilím, podle svých představ, a znásilnit od samého začátku harmonický vývoj osobnosti. Avšak s mladým člověkem nemůžeme jednat jako se svým vlastnictvím. Tím bychom jen udušili jeho specifické vlohy a výsledkem by byl pravděpodobně duševně narušený nebo dokonce nemocný pudový člověk.

Skutečný vychovatel brzo pozná, jak velkou záhadou je mladý člověk a že není snadné ho pochopit. Má k němu úctu a tím si získá i jeho oddanost a poslušnost.

MANŽELSTVÍ RODICŮ

Dítě vyrůstá v prostoru vzájemné lásky rodičů. MANŽELSKÁ LÁSKA JE VLASTNĚ MOUDRÁ PÉČE O OSOBNÍ SVOBODU MILOVANÉHO. Kde tato péče uvadá, uvadá a zaniká i láska, manželství usychá a drtí oba partnery. Manželská láska však znamená ZRÁNÍ A RŮST VNITŘNÍCH VZTAHŮ MEZI DVĚMA LIDMI. Kde rodiče láskou nešetří, kde jsou ochotní pro dobro rodiny i něco trpět, přinášet rádi oběti, tam je zdravé ovzduší pro dítě a tam se může dítě rozvinout ve zdravou, harmonickou osobnost. Pro výchovu je proto NEJDŮLEŽITĚJŠÍ STÁLÁ SNAHA PO RŮSTU, PO DAROVÁNÍ SE.

1. DAROVÁNÍ SEBE SAMA – podmínka zdravé sebelásky. Nemohu darovat to, co nemám. Uvědoměly a nezištný rozvoj osobnosti v manželství nás uschopňuje skutečně správně milovat.
2. DÁVÁNÍ – výraz vnitřního pocitu lásky. Musí zakořenit hluboko v naší osobnosti; je-li dar jen kulisa, brzo se láska rozhlodá.
3. PŘEKROČENÍ HRANIC DAROVÁNÍ. Odpustit neznamená zapomenout! Jsou zranění, která se zapomenout nedají. Ale láska při tom zaniknout nemusí, protože odpuštění je darování toho nejlepšího, nejvnitřnějšího, nejosobnějšího.

KŘESŤANSKÁ VYCHOVA

Vychovat dobrého člověka znamená především vychovat ho HLUBOCE LIDSKY. Výchova je záležitost srdce. V KŘESŤANSKOU JI MĚNÍ UVĚDOMĚLÁ LÁSKA K JEŽÍŠI KRISTU. Křest není ani členství ve spolku, ani » chemická čistírna«, ale znovuzrození – zprostředkuje život. Není tedy křesťanská výchova drezúra v křesťanských zvycích, ale výchova k vědomí, že Bůh nikdy neodvolá své oživující ANO v žádné lidské situaci.

JDE TEDY O VÝCHOVU K ZRALÉMU KŘESŤANSTVÍ. Křest chce dát vychovateli prostředky, vytvořit z dítěte hlubokého dospělého křesťana. ČLOVĚK JE ZRALÝ V MÍŘE SVÉ VLASTNÍ SVOBODY. Slova sv. Jana » Bůh je láska « znamenají, že životním cílem křesťana je osobní svoboda. Proto jsou předtištěné recepty pro výchovu zbytečné. Vychovatel se musí ze všech sil snažit, aby v dítěti probudil a podporoval co nejvíc osobních vloh. Důvěra mladého člověka může být hluboce otřesena, pozná-li, že rodiče po něm žádají to, co neodpovídá jeho vývojovému stupni. AŤ SI RODIČE VZPOMENOU NA VLASTNÍ MLÁDÍ! Pak najdou správný postoj k dítěti a poznají, jak s ním vhodně jednat.

Chceme-li získat důvěru mladého člověka, musíme pečlivě a s úctou sledovat jeho vývoj a brát vážně jeho stále se měnící potřeby. Chceme-li ho dobře vychovat, musíme tento vývoj a potřeby s láskou a vhodnými prostředky usměrňovat k cíli, tj. k vyvážené a hluboké křesťanské osobnosti. P. F. Flanagan

K ZAMYŠLENÍ

*» V té chvíli přistoupili k Ježíšovi jeho učedníci a zeptali se ho :
» Kdo je největší v nebeském království? « Tu zavolal dítě, postavil je doprostřed mezi ně a řekl : » Skutečně, říkám vám : Neobráte-li se a nebudete jako děti, nevejdete do nebeského království. Kdo se tedy udělá malým jako je toto dítě, ten je největší v nebeském království. A kdo přijme jedno takové dítě v mém jménu, mne přijímá. Kdo však jedno z těchto maličkých, které ve mne věří, svede ke hříchu, pro toho by bylo lépe, aby mu byl pověšen na krk mlýnský kámen a aby byl potopen hluboko do moře! « (Mt 18, 1-6)*

Své dotazy a připomínky pište na adresu :

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8026 Zürich